

РЕШЕНИЕ

№ 432

гр. София, 30.01.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 15 състав, в публично заседание на 19.01.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Полина Якимова

при участието на секретаря Ина Андонова, като разгледа дело номер **3822** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 - 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

С. И. Л. от [населено място] не е доволна от Ревизионен акт № [ЕГН]/ 10.11.2010 г., издаден от В. Л., главен инспектор по приходите в ТД на НАП – С., потвърден от директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – С. при ЦУ на НАП с решение № 606/ 11.04.2011 г.

В жалбата са въведени оплаквания, че актът е незаконосъобразен и се иска отмяната му. Подателката й сочи, че не е представила документи, доказващи доходите й от селско стопанство, защото земите са включени в кооперация, а Л. е получавала рента във формата на зърно, с което е отглеждала в [населено място] в периода 2002 г. - 2011 г. кокошки, пилета, патици, зайци и прасета, добивайки по този начин яйца и месо. Във връзка с паричните средства в началото на ревизирания период и липсата на документи прилага спестовна касичка и бележка с опис с почерка на съпруга й. Счита за неправилен подхода на приходния орган да вземе предвид обичайния размер на разходите за издръжка, тъй като се е снабдявала със стоки от първа необходимост /плодове, зеленчуци, ядки, хляб и подправки/ собствено производство.

Ответникът, директорът на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – С. /ДОУИ/ С., чрез представител по пълномощие, оспорва жалбата и претендира юрисконсултско възнаграждение.

От фактическа страна се установява:

Със заповед № 1002032/ 08.03.2010 г. на В. М., началник сектор „Ревизии” при

дирекция „Контрол” в ТД на НАП С., връчена на Л. на 11.03.2010 г., е възложено извършване на ревизия на жалбоподателката, която да обхване задълженията ѝ за данък по ЗДДФЛ /отм./ за периода от 01.01.2004 г. до 31.12.2006 г. и по ЗДДФЛ за данъчни периоди 2007 г., 2008 г. и 2009 г. и вноски за ДОО и ЗО за периодите 01.01.2004 г. - 31.12.2009 г. при срок за приключването ѝ 3 месеца, удължен до 11.07.2010 г. със заповед № 1004892/ 11.06.2010 г. на М. Р., началник сектор „Ревизии”, дирекция „Контрол” при ТД на НАП С.. Правомощията на издателите на ЗВР произтичат от заповед № РД 01 6/ 04.01.2010 г. на директора на ТД на НАП С..

На 23.07.2010 г. е съставен ревизионен доклад /РД/ № 1004892, в който са отразени предприетите от органите по приходите действия за изясняване на относимите към обхвата на производството факти. Посочено е, че от страна на РЛ са представени документи и обяснения относно имущественото състояние; отправени са запитвания за предоставяне на данни до други институции и трети лица - всички търговски банки в страната, сектор „Български документи за самоличност” - МВР, отдел „Пътна полиция” - КАТ. Резултатите от проверките са намерили отражение в справките за паричните потоци по години. След анализ на доходите с установен произход и направените от Л. разходи, проверка на банковите сметки, доходите от трудови правоотношения, имуществено състояние органът по приходите е съпоставил средствата, с които жалбоподателката е разполагала по години и извършените разходи, включително обичайните такива за издръжка на едно лице на база статистически данни от НСИ. Въпреки изричното искане на екипа Л. не е дала информацията относно притежаването на банкови сметки в [фирма] и ТБ [фирма], нито данни за доходите си от селско стопанство. По този начин е формирано заключение, че тя не е предоставила всички документи, необходими за определяне на данъчната облагаема основа за процесните периоди, което обуславя извод за установени обстоятелства по чл. 122, ал. 1, т. 5 ДОПК.

Л. депозирала писмени обяснения пред екипа двукратно - въз основа на искането от 11.03.2010 г. и на това от 12.05.2010 г. Описала в детайли по дати и размери актовете, с които ѝ е отпускана и изменяна наследствената пенсия, считано от 29.07.2004 г., впоследствие пенсията за осигурителен стаж и възраст; недвижимостите, които притежава - апартамент в ж.к. „Х. С.”, в ж.к. „Д.” /закупен през 2008 г. за сумата 38 462,09 лв./, наследствен имот в [населено място]; дялове в [фирма], банкова сметка в [фирма], по договор с която е получила кредит в размер на 5 000 лв. Посочила, че няма вземания от трети лица; към 01.01.2004 г. е разполагала с 30 000 лв, част от които са ѝ дадени от родителите.

Повторно искане е отправено до РЛ от екипа на 12.05.2010 г. В отговор Л. пояснила, че едноличен търговец с наименование „А. - С. Л.” е регистриран, но не е осъществявана търговска дейност; През 1974 г. е придобила лек автомобил, който е предаден за скрап преди около 20 години. Не разполага с писмени доказателства, че е получила пари от своите родители, тъй като са ѝ предоставяни „малко по - малко на ръка”. Оспорващата ги е съхранявала сама, за да си осигури старините и си закупи гарсонiera. За нея е необяснимо изискването при получаване на пари от родители да се оформя разписка. Касае се за помощ /финансова/ от 45 - 50 години, през които самата Л. е помагала. Няма доверие в банковата система и не е влагала спестяванията си в такива институции. През периода 01.01.2000 г. - 31.12.2003 г. е работила в [фирма] като магазинер рекламни материали с месечно възнаграждение 300 лв, впоследствие увеличено до 600 лв. При първоначалното обяснение не е предоставила данни за едноличния търговец и

събирателното дружество, тъй като според нея те съществуват формално. Изброявайки структурите, в които е полагала труд, Л. сочи, че е имала късмет да се реализира като личност и специалист, получавала е много добри възнаграждения, които са ѝ позволявали заедно със съпруга си да отгледа четирите си деца.

Ревизиращият екип е възприел като недоказано твърдението на оспорващата, че към 01.01.2004 г. е притежавала в наличност 30 000 лв, част от която сума ѝ е дадена от родителите, а друга представлява спестявания от трудови доходи. По тази причина сумата не е включена в паричния поток в размера на началното салдо. По този начин е формиран извод, че разходите на Л. през периодите превишават нейните доходи. Поради липса на доказателства за размера на спестените пари, както и поради непредставяне на всички изискани документи /за собственост на предприятието на цитираните по – горе едноличен търговец, събирателно дружество, договор за покупко – продажба на лекия автомобил Москвич, документи, установяващи получаването и съхраняването на декларираните като налични към 01.01.2004г. 30 000 лв/ е приета за доказана хипотезата по чл. 122, ал. 1, т. 5 ДОПК. На жалбоподателката /чрез нейния син В./ на 25.05.2010 г. е връчено уведомление по чл. 124, ал. 1 ДОПК, с което е определен срок за представяне на доказателства и за вземане на становище до 08.06.2010 г. По аргумент, че съгласно чл. 124, ал. 3 ДОПК при установени обстоятелства по чл. 122, ал. 1 РЛ дължи деклариране на имуществото си, вида и размера на направените разходи, както и всички източници на доходи, приходи, източници на формиране на собствения капитал или безвъзмездно финансиране и техния размер с декларация по образец, с искане изх. № 06 59 00 158/ 12.05.2010 г. в т. 8 е указано попълването на пет декларации образец Кд 14. Към момента на съставяне на РД такива не са постъпили.

При горните констатации основата за облагане с данък върху доходите на физическите лица е определена при съобразяване на вида и характера на фактически получените доходи, платените данъци, разходваните парични средства, движението и остатъците по банковите сметки, официални документи с достоверни данни, обичайния размер на разходите за живот и други доказателства. Относно вида и характера на фактически упражняваната дейност е прието, че Л. е пенсионер; не е осъществявала дейност като едноличен търговец; посочен е размерът на внесените данъци за притежаваното имущество; проследени са движението и остатъците по банковите сметки; данните от нотариалните актове, договора за покупко - продажба на недвижим имот, справки за изплатени пенсии; brutния размер на доходите - пенсия, рента, теглене на суми от банкови сметки, от компенсаторни записи от БФБ, постъпление от банков кредит. Относно обичайния размер на разходите за издръжка са взети предвид данните от статистическия бюлетин за бюджетите на домакинствата по години като е отчетено обстоятелството, че жалбоподателката е вдовица.

За 2004 г. - доходите от цитираните източници са 2308,11 лв, а разходите - 1811,51 лв; съответно за 2005 г. входящият поток възлиза на сумата 8843,40 лв, а разходите – на 2605,64 лв; През 2006 г. - входящият поток е 9057,66 лв, а разходите - 3701,54 лв; Съответно през 2007 г. - приходи 8538,41 лв и 4225,59 лв разходи. С оглед на така формираните по данъчни периоди парични потоци крайният извод е, че за 2004 г., 2005 г., 2006 г. и 2007 г. не възникват задължения за данъци.

За данъчен период 2008 г. приходите са формирани от пенсия 3572,34 лв, рента на земеделска земя 195,29 лв или общо 3767,63 лв. Салдото от предишния период е 4312,82 лв, което формира общ входящ паричен поток 8080,45 лв. По данни от НСИ

средният годишен разход за едно лице е 3175 лв. Разходите на Л. се формират от погасяване на кредит от ДСК и покупка на недвижим имот в ж.к. „Д.“ и тяхната обща сума е 43 149,03 лв. При съпоставяне размера на приходите и разходите по месеци за 2008 г. е установен недостиг на парични средства в размер на 35 272,60 лв, на колкото възлиза определената от органа по приходите данъчна основа за 2008 г. При данъчна ставка от 10 % годишното данъчно задължение е 3527,26 лв.

За 2009 г. формираните от доходи от пенсия, рента на земеделска земя и теглене на парични средства от банкова сметка приходи възлизат на 4475,12 лв; разходите са изчислени въз основа на данните от НСИ за паричен разход средно на едно лице /годишен размер 3668 лв, респ. месечен 205,66 лв/; от вноски за погасяване на кредит, платени задължения за такса битови отпадъци и данък върху недвижими имоти, такса за обслужване на кредит, изчислени на сумата 5241,37 лв. Недостигът в размер на 925,77 лв, възприет като данъчна основа за периода, обуславяща данъчно задължение в размер на една десета част, или 92,58 лв.

Срещу връчения на 13.10.2010 г. на представител на Л. ревизионен доклад възражения не са депозириани. Констатациите в него са възприети изцяло от издателя на РА № [ЕГН]/ 10.11.2010 г., съобщен на ревизираното лице на 17.11.2010 г. и оспорен пред ответника на 30.11.2010 г. на 05.01.2011 г. е сключено споразумение за продължаване на срока за произнасяне на директора на ДООУИ С..

Ревизионният акт е потвърден с решение на ответника № 606/ 11.04.2011г. /съдържащо неточно указание, че РА подлежи на обжалване в 7 – дневен срок от връчването му/ за данъчни периоди 2008г. и 2009 г. по съображения, че само за тях са установени задължения по ЗДДФЛ. В частта, съставляваща оспорване на РА относно данъчните периоди 2004 г., 2005 г., 2006 г. и 2007 г. жалбата е оставена без разглеждане поради липса на правен интерес. Видно от разписката на л. 14 от делото, актът на ответника е връчен на пълномощника на Л. на 14.04.2011 г. Жалбата, въз основа на която е образувано съдебното производство, е депозирана 6 дни по - късно.

В съдебно заседание жалбоподателката заявява недоумението си, че ревизирианият период е 2004 – 2009 г., а тя е започнала трудовата си дейност през 1965 г., работила е в не повече от 8 предприятия. Ревизиращият екип, който е предприел действия да извърши проверки в 28 банки, е следвало да събере относими към данъчните й задължения данни в тези предприятия. С протоколно определение от 13.10.2011 г. на Л. е указано изрично, че не сочи доказателства за установяване на възраженията си, че към 01.01.2004 г. е разполагала със спестявания, възлизащи на около 30 000 лв, включително като посочи доказателства за размера на доходите си от трудова дейност - трудови книжки, удостоверения за осигурителен стаж и доход от предприятията, в които е полагала труд, както и други доказателства, с които могат да се установяват отношения по предоставяне на парични суми между близки и роднини, за което не се изисква съставяне на документ.

При така установените факти съдът приема от правна страна следното:

Нито в жалбата, въз основа на която е образувано делото, нито в изпълнение на указанията, дадени с протоколно определение от 13.10.2011 г. Л. заявява изрично оспорване на решение № 606/ 11.04.2011 г. на ответника в частта, с която жалбата й срещу РА е оставена без разглеждане относно четирите данъчни периода, за които не са установени задължения за внасяне, поради което се налага извод, че тя изразява несъгласие и с визираната част от акта на решаващия орган. Действително, отказът на приходния орган да включи във входящия паричен поток към 01.01.2004 г. наличност

от парични спестявания, възлизащи на сумата 30 000 лв обуславя началното салдо на паричния поток, но данъчно задължение възниква само за две данъчни години - 2008 г. и 2009 г. Поради това жалбата в цитираната част на решението е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

По жалбата на Л. с срещу РА в потвърдената с решение № 606/ 2011 г. част съдът намира следното:

Ревизионният акт е издаден в предвидената от закона форма съгласно чл. 120 от ДОПК и съдържа необходимите реквизити. Мотивиран е подробно, като неразделна част от него е и ревизионният доклад, където са намерили отражение фактическите констатации и съображения на екипа. Не се установяват съществени нарушения на процесуалния ред за издаване на акта, които да опорочават фактическите и материалноправни изводи на органа по приходите. Доказателствата, послужили за издаването му, са събрани по предвидения в ДОПК ред.

С правилата по чл. 122 – 124 от ДОПК на органите по приходите е дадена възможност при наличието на определени обстоятелства и при спазването на определени законови изисквания да формират данъчната основа за облагане с преки и косвени данъци, а от там и данъчните задължения, по реда на съответния материален закон. По силата на чл. 122, ал. 2 от ДОПК основата за облагане с данъци се определя след задължителен анализ на всяко едно от относимите към съответното лице обстоятелства, изброени в т. 1 – 16 от същата алинея, като изискването на процесуалния закон е да бъдат взети предвид онези от тях, които биха дали възможност на ревизиращия орган да определи облагаемата основа по възможно най - достоверния начин. Разпоредбата на чл. 122 ДОПК не представлява самостоятелно материалноправно основание за възникване на данъчно задължение, а съвкупност от доказателствени правила, позволяващи прилагането на материалноправните норми от съответния данъчен закон при съществена или пълна липса на необходимите доказателства за настъпване на фактическите състави. За да се приложи чл.122 ДОПК при установяването на дължимия данък следва да е налице особен случай, пречещ извършването на ревизията по общия ред. В разглежданото ревизионно производство твърденията на жалбоподателката са, че към 01.01.2004 г. тя е разполагала с налични парични средства в размер на 30 000 лв, част от която сума ѝ е предоставена от нейните родители на малки части във формата на подпомагане за период от 45 - 50 години; друга част са спестявания от трудовите ѝ доходи. С оглед възрастта на оспорващата, обстоятелството, че тя е пенсионер, обясненията ѝ са последователни и съответстват на житейската логика и на обичайните отношения между родители и деца, но не се подкрепят от нито едно, дори косвено доказателство. Вярно е, че липсва нормативно изискване при предоставяне на суми в брой между роднини безвъзмездно да се съставя писмен акт /арг. чл. 225, ал. 1 от ЗЗД/. Л. обаче не се ангажира с твърдение каква е частта от наличната към 01.01.2004 г. сума, която е получила от своите родители и каква е спестила от възнагражденията си. Дори да се приеме, че нейните трудови доходи са били над средните за страната за целия период на трудовата ѝ заетост, че разходите за прехрана на многодетното семейство /оспорващата сочи, че има четири деца/ са били незначителни, тъй като голяма част от хранителните продукти са осигурявани от безвъзмездно, не може да се формира извод, че като последица са възникнали спестявания в цитираните размери. Касае се за значителен период от време /45 - 50 години съгласно обяснения л. 269 - 271 от делото/, в които са протичали инфлационни процеси, съществени изменения в икономическите условия в страната,

деноминация на лева, поради което данните, че местонахождението на тези спестявания е в жилището на Л., са необосновани. Пасивната ѝ позиция да посочи доказателства за всички изброени обстоятелства /включително свидетелски показания/ не може да намери обяснение. Поради това съдът приема, че изводът на приходния орган, че ревизираното лице не предоставя данни за относими към определяне на данъчните му задължения факти е обоснован. Само въз основа на твърденията на жалбоподателката не може да се приеме за установено по несъмнен начин, че тя е разполагала със сумата 30 000 лв към 01.10.2004 г.

При горния анализ съдът приема, че ревизионният акт е издаден от компетентен орган, в нужната форма, в нарушение на процесуалните правила, което не е съществено, а материалният закон е приложен правилно.

В съдебно заседание на 19.01.2012 г. процесуалният представител на ответника заяви претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. С оглед изхода на спора и на основание чл. 161, ал. 1, изр. 3 от ДОПК Л. следва да бъде осъдена да заплати на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” [населено място] при ЦУ на НАП възнаграждение за процесуалния представител в размер на 357 лв, определено на основание чл. 8 вр. чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/ 09.07.2004 г. на ВАС за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Ръководен от гореизложеното, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на С. И. Л. от [населено място] срещу ревизионен акт № [ЕГН]/ 10.11.2010 г., издаден от В. Л., главен инспектор по приходите в ТД на НАП – С., потвърден от директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – С. при ЦУ на НАП с решение № 606/ 11.04.2011 г. в частта за установените задължения оп ЗДДФЛ за данъчни периоди 2008 г. и 2009 г.

ОТХВЪРЛЯ оспорването на С. И. Л. от [населено място] срещу решение № 606/ 11.04.2011 г. на директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” в частта, с която жалбата ѝ срещу ревизионен акт № [ЕГН]/ 10.11.2010 г. е оставена без разглеждане като недопустима.

ОСЪЖДА С. И. Л. от [населено място] да заплати на Дирекция “Обжалване и управление на изпълнението” – [населено място] при ЦУ на НАП, [населено място], [улица], юрисконсултско възнаграждение в размер на 357 /триста петдесет и седем / лв.

Решението в частта, с която е отхвърлена жалбата срещу ревизионния акт подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС, а в останалата част не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: